

วัดไทรอารีรักษ์

วัดไทรอารีรักษ์ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๕ ถนนโชคชัย ตำบลโพธาราม อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๒๓ ไร่ ๓ งาน ๓๘ ตารางวา มีที่ธรณีสงฆ์ จำนวน ๒ แปลง เนื้อที่ ๖ ไร่ ๒ งาน ๐๕ ตารางวา น.ส.๔ จ เลขที่ ๒๕๓๔๒ และ ๓๐๗๓๒ อาคารเสนาสนะ ประกอบด้วย อุโบสถ กว้าง ๗.๘๐ เมตร ยาว ๑๖ เมตร เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ศาลาการเปรียญ กว้าง ๑๘ เมตร ยาว ๒๙.๙๓ สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๕๑๓ เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก หอสวดมนต์ กว้าง ๔.๘๕ เมตร ยาว ๑๖ เมตร สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นอาคารไม้ กุฏิสงฆ์ จำนวน ๔ หลัง เป็นอาคารไม้ ๑ หลัง ครึ่งตึกครึ่งไม้ ๑ หลัง และตึก ๒ หลัง วิหาร กว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๑๘.๖๐ เมตร เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ศาลาอเนกประสงค์กว้าง ๓๗.๔๐ เมตร ยาว ๗๐.๘๘ เมตร สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๒ เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ศาลาบำเพ็ญกุศล จำนวน ๑ หลัง สร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก

นอกจากนี้มีอาคารเสนาสนะต่าง ๆ ดังนี้ คือ หอฉัน สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๕๓๘ หอระฆังใหม่ สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๒ ปุชนียวัตถุมีพระประธานประจำอุโบสถ รอยพระพุทธบาท กว้าง ๐.๕๖ เมตร ยาว ๑.๘๒ เมตร เก๋งจีนครอบรอยพระพุทธบาท กว้าง ๑.๖๓ เมตร ยาว ๒.๙๖ เมตร สูง ๕.๓๓ เมตร จิตรกรรมฝาผนัง ทั้งนอกและในพระอุโบสถ ภาพจิตรกรรมศาลาเก่า กว้าง ๐.๕๔ เมตร ยาว ๒.๒๔ เมตร จำนวน ๑๖ ภาพ หอระฆังไม้เก่ามีภาพจิตรกรรม ๔ ภาพ กว้าง-ยาว ๑๐.๔๔ เมตร สูง ๑๒.๒๔ เมตร คัมภีร์ภาษารามัญ (มอญ) และพระพุทธรูปเก่าอีก

วัดไทรอารีรักษ์ ตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๓ เดิมชื่อวัดไทรอาราม ซึ่งเรียกเพี้ยนจากภาษามอญว่า เพี้ยชาย สภาพที่ตั้งวัดเดิมเรียกว่า ตำบลบางช้าง ซึ่งมีลาวที่มาจากเวียงจันทน์มาอยู่ก่อนมอญ ภายหลังเป็นตำบลบางเลา พอมอญอพยพมาเมื่อสมัยเมืองหงสาวดีแตก เพราะ พม่ารวบรวมหัวเมือง และอีกสามครั้งในภายหลัง ต่อมาจนถึงรุ่นพระอาจารย์ลอย ได้มีการรวบรวมการปกครองที่เป็นคณะรวมเป็นหนึ่ง จึงเรียกชื่อใหม่ว่าวัดไทรอารีรักษ์ มาจนถึงปัจจุบัน ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อ พ.ศ.๒๓๖๐ เขตวิสุงคามสีมากว้าง ๑๒ เมตร ยาว ๑๙ เมตร การบริหารและการปกครองมีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ ๑ พระแจว รูปที่ ๒ พระณี รูปที่ ๓ พระบัวลอย พ.ศ. ๒๔๘๐-๒๔๘๙ รูปที่ ๔ พระเฉลิม พ.ศ.๒๔๘๙-๒๔๙๕ รูปที่ ๕ พระทองสุข (รักษาการเจ้าอาวาส พ.ศ.๒๔๙๕-๒๔๙๖ รูปที่ ๖ พระครูโกสรวรรณ การศึกษามีโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกธรรม เปิดสอนเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๐

(ที่มาของข้อมูล : หนังสือประวัติวัดไทรอารามจักร เล่มที่ ๒๒ (๓๑๔-๓๑๕))

วัดไทรอารีรักษ์ เป็นวัดมอญที่อยู่ใต้สุดของวัดมอญลุ่มแม่น้ำแม่กลอง นับจากเขตบ้านโป่งลงมา ตั้งอยู่ริมแม่น้ำแม่กลองปากตะวันออก อยู่ในเขตเทศบาลเมืองโพธาราม ทางทิศเหนือ ใกล้สะพานข้ามแม่น้ำแม่กลองมี ใบเสมาคู่ ปรากฏอยู่ที่โบสถ์ ทำให้สันนิษฐานว่า อาจจะมีอายุตั้งแต่ปลายกรุงศรีอยุธยา แต่โบสถ์นี้ได้มาสร้างใหม่ราวรัชกาลที่ 5

สิ่งที่น่าสนใจภายในวัด โบสถ์ คงสร้างในปีเดียวกันกับการเขียนภาพจิตรกรรมฝาผนังทั้งสี่ด้านภายใน คือราวปี พ.ศ. 2450 ซึ่งเป็นภาพจิตรกรรมแบบประเพณี แต่แสดงภาพแนวตะวันตก อาทิ เครื่องแต่งกายของผู้คน อาคารสถาปัตยกรรมต่างๆ ความโดดเด่นอยู่ที่ ด้านบน เขียนเป็นภาพพระอดีตพระพุทธเจ้า ตาลงมา ตอนหนึ่ง เขียนเป็นภาพพุทธประวัติ ตอนแห่พระบรมศพโดยมีทิวศพบแบบมอญที่เรียกว่า ล้าง ตั้งอยู่ในราชรถ ตอนหนึ่ง เป็นการละเล่นในงานถวายเพลิงพระบรมศพของพระพุทธเจ้า จะเห็นชายหนุ่มจำเริญกระเบน สวมเสื้อราชประแตน ใส่หมวก ถือไม้เท้า (มีขนาดด้วย) ทำให้หลายคนสันนิษฐานว่า ช่างเขียนอาจจะเคยได้พบเห็น การเสด็จเยือนโพธารามหลายครั้งของรัชกาลที่ 5 ทำให้เขียนภาพพระองค์ไว้ในภาพจิตรกรรมด้วย มีขามมอญนั่งโสด แต่ใส่เสื้อราชประแตนและสวมหมวก สตรีขามมอญมีผ้าคาดอก คล่องสไบ (คาดสไบเฉียงก็มี ซึ่งอาจจะไม่ใช่ขามมอญ) มีทั้งชาวจีน กระเหรี่ยง จนถึงชาวไทยแต่งแบบฝรั่ง และมีการขีดหน้าใหญ่หนึ่งตะลุงคงนิยมมากในสมัยนั้น และเป็นระยะแรกๆ ที่นำมาเขียนไว้เป็นภาพจิตรกรรมฝาผนัง ด้านหน้าโบสถ์ มีรูป 12 นักสัตว์ ครบทุกนักสัตว์ แต่จะหาปีกุน-หมู ไม่เจอเพราะช่างได้เขียนเป็นรูปช้าง ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าคนเขียนอาจจะเป็นช่างจากทางเหนือ เพราะทางเหนือ ปีกุน คือ ช้าง รอบโบสถ์ มีเจดีย์ย่อมุมไม้สิบสอง ในกำแพงแก้ว ทรงเป็นแบบพื้นบ้าน นอกกำแพงแก้ว มี เจดีย์ใส่กระดูก มีทั้งทรงระฆัง และทรงอื่นๆ ยังมีที่ตุ๊กตาลายลาวด้วย คงจะเป็นที่บรรจุอัฐิของชาวลาวที่อยู่ ในชุมชนมอญนี้ หอระฆังเดิมเป็นเครื่องไม้ทั้งหมด แต่ด้วยเสาไม้ผุพัง จึงเปลี่ยนเป็นเสาคอนกรีตแทน แต่ยังคงรูปทรงเพริ้วดังเดิมไว้ได้ระดับหนึ่ง หลังคาเป็นแบบกรุงเทพที่นาสนใจคือ มิงานไม้แกะสลักลายประดับเป็นระบายที่ชายคาเรียกว่า ลายขนมปังคึ่ง, ฝาเพดาน จ่าหลักไม้ปิดทองสวยงามมาก วิหาร มีนักวิชาการบางท่านได้ให้ข้อสังเกตว่า รูปทรงของวิหารวัดไทรอารีรักษ์ มีความพิเศษหลายอย่าง โดยเฉพาะด้านสถาปัตยกรรมเป็นแบบลาวซึ่งอาจจะเป็นชาวลาวสร้างมาก่อนก็เป็นได้ และทำให้สันนิษฐานได้ว่า วิหารนี้คงมีมาก่อนโบสถ์ และเกี่ยวเนื่องไปถึงพระประธานที่เป็นปางป่าเลไลยก์ขนาดใหญ่ ซึ่งเชื่อว่าแกนในคงสร้างด้วยศิลาแลง และเชื่อกันอีกว่า น่าจะเป็น พระพุทธรูปองค์แรกของโพธาราม อาจจะมีอายุย้อนหลังไปมากกว่า 200 ปีสิ่งโดดเด่นภายในวิหาร คือ เก๋งจีนขนาดใหญ่ สร้างเป็นมณฑปครอบรอย พระพุทธบาทโลหะซึ่งมีรอยสนิม ซึ่งทำให้เชื่อได้ว่าพระพุทธบาทโลหะนี้คงจะเคยอยู่กลางแจ้งมาก่อน เก๋งจีนคือสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่กินเนื้อที่ถึง 1 ใน 3 ของวิหาร สูงเกือบ 5 เมตร มีรูปทรงแบบจีน แต่มีหลังคาลดชั้นที่นาจะได้รับอิทธิพลจากศิลปะไทย มีภาพกิจกรรมเรื่องสามก๊กประดับอยู่บนผนัง สิ่งนี้แสดงถึงความสมานฉันท์ กลมเกลียวของทุกชนชาติที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเขตโพธาราม เพราะมี เก๋งจีนสร้างครอบรอยพระพุทธบาท อยู่ในวิหารทรงลาว สร้างในวัดมอญ ประวัตินี้เก๋งจีน สันนิษฐานว่าคงสร้างมาราว 100 กว่าปี โดยชาวจีนเขตตลาดบน ของเมืองโพธาราม ซึ่งร่ำรวยจากการทำการค้าฟูกุน (ที่นอนนุ่น - โพธารามเคยเป็นแหล่งผลิตฟูกุนสำคัญ มีโรงงานถึง 10-15 โรงงานเลยทีเดียว ปัจจุบันเหลือไม่กี่แห่ง และเป็นงานในครัวเรือนเท่านั้น) ประเพณีสำคัญของวัดไทรอารีรักษ์

ล่องกระทงสาย (ลอยกระทง) – จุดประทีปรอบโบสถ์ - ตามประทีปรอบวิหาร

กระทงสาย (ลอยกระทง)

กระทงสาย แบบขามมอญ ลุ่มแม่น้ำแม่กลอง เขตบ้านโป่ง-โพธาราม ที่หลายคนเรียกว่า กระทงสาย (ลอยกระทง) เป็นประเพณีพื้นบ้านอันงดงาม อันปรากฏเฉพาะในลุ่มแม่น้ำกลองย่าน คนมอญเขต บ้านโป่ง-โพธาราม จ.ราชบุรี เท่านั้น นับเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านที่ใช้ความเรียบง่าย แผ่นดินถึงความประหยัด ความพอดี ความพอเพียง และความร่วมมือร่วมใจ ซึ่งท้ายสุด สัมฤทธิ์ผลสูง ที่สามารถทำให้เกิดแสงประทีป ส่องสว่างอยู่กลางลำน้ำยามค่ำคืนได้อย่างยาวนาน จนเกิดเป็นภาพดั่งฝันที่ดวงประทีป ลอยเกาะกลุ่มเป็นเส้น-เป็นสายอยู่กลางลำน้ำแม่กลองในคืน วันเพ็ญเดือนสิบสอง คือ วันลอยกระทง ของทุกปี

รูปแบบ

กระทงสาย (ลอยถาด) เป็นภูมิปัญญาชาวบ้านที่ใช้ความพอเหมาะ-พอสม และการประหยัด พอเพียง ในการพับกระดาษให้มาเป็นกระทง โดยเริ่มจากตัดกระดาษสีต่างๆ เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส จากนั้น พับ จับมุม กลับด้าน ยกกลับ เพียงเท่านั้นก็กลายเป็น หนึ่งกระทง แล้ว ง่ายๆ รวดเร็ว ประหยัด ทั้งงดงาม!

การลอย

นำ กระทงสาย (ลอยถาด) เรียงลงใน ถาดสังกะสี จำนวนเท่าใหรืออยู่ที่ใ้ถาดใหญ่หรือเล็ก แล้ว ใส่น้ำมันพืช ลงไปในกระทง มากหรือน้อย ตามความต้องการ แล้ววาง ดินเือก (เชือกกระสอบ 3 เส้นควั่นรวมกัน แล้วตัดเป็นท่อนเล็กๆ จากนั้นดึงเชือก 3 เส้นที่ปลายด้านหนึ่ง ให้กาง ออกมาเป็นสามขา อีกด้านยังควั่นเป็นปลายเส้นเดียว ใช้จุดประทีป) จุดไฟที่ปลายดินเือกในทุกๆกระทง แล้วก็นำไปลอย โดยยกทั้งถาด อธิฐานจิต จากนั้นค่อยๆจุ่มถาดทั้งถาดลงไปในแม่น้ำ กระทงจะลอยน้ำ จากนั้นค่อยๆดึงถาดขึ้นมา กระทงสาย (ลอยถาด) จะลอยเป็นกลุ่ม-เป็นสาย ดึงตามตระการตา และด้วยใช้น้ำมันกับดินเือก ไฟจะติดเชือกนี้ไปอีกหลายชั่วโมง ทั้งน้ำมันจะเบากว่าน้ำ จะทำให้กระทงสาย (ลอยถาด) ลอยน้ำไปได้ไกลได้นานอย่างใจคิด

เนื่องจากการลอยด้วยถาด ที่มีกระทงหลายๆใบลอยพร้อมๆกัน เป็นสายเป็นแนว จึงเป็นที่มาของคำเรียกว่า กระทงสาย (ลอยถาด) อีกประการหนึ่ง กระดาษ เป็นวัสดุที่ย่อยสลายได้ง่าย เวลาผ่านไปก็จะถูกสายน้ำย่อยสลายไปโดยไม่มีปัญหาสิ่งแวดล้อม น้ำมันพืชที่ใช้เพียงเล็กน้อยก็ไม่เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมตามมา นับเป็นสุดยอดภูมิปัญญาชาวบ้านที่น่าทึ่ง

ประวัติ

ตามประวัติกล่าวว่า ผู้คิดทำกระทงกระดาษแบบนี้ คือ หลวงพ่ออุตตมะ แห่ง วัดวังกวีเวการาม อ. สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี บริเวณต้นแควน้อยอันเป็นต้นแม่น้ำแม่กลอง ด้วยเดิมการลอยกระทงของชาวมอญที่นี่ ก็มีรูปแบบคล้ายที่เราเห็นโดยทั่วไป ที่ใ้ใ้ใบต้องเป็นวัสดุหลัก แต่ละปีชาวมอญจะต้องทำกระทงใบตองจำนวนมาก เพื่อให้พอกับลูกศิษย์ลูกหาหลวงพ่ ที่เดินทางไปทำบุญที่วัด ด้วยหลวงพ่มีเชื้อสายมอญ รับรู้ถึงภูมิปัญญาชาวมอญที่สามารถ ตัด-พับกระดาษ ให้เป็นงานศิลปะได้หลายรูปแบบ หลวงพ่จึงดำริให้ชาวมอญนำศิลปะการตัด-พับกระดาษมาใช้ในการทำกระทงขึ้น เพื่อความประหยัด ได้จำนวนมากและรวดเร็ว เริ่มต้นที่ วัดวังกวีเวการาม โดยตัด-พับกระดาษ เป็นกระทงกระดาษ ซึ่งคงเป็นเช่นนี้มานานหลายสิบปี กระทั่ง ราว 30-40 ปีที่แล้ว พระครูวรธรรมพิทักษ์(หลวงพ่อลม-มรณะภาพแล้ว) อดีตเจ้าอาวาส วัดม่วง(เหนือ) เขต อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี ซึ่งมีเชื้อชาติมอญ ได้ริเริ่มนำ กระทงกระดาษ ของหลวงพ่อุตตมะ มาใช้ในการลอยกระทงของ วัดม่วง(เหนือ) อ.บ้านโป่ง ปัจจุบันเมื่อใกล้เทศกาลลอยกระทง ชุมชนชาวมอญบริเวณนั้นจะตัด-พับกระดาษ เป็นกระทงจำนวนมาก โดยกระจายไปสู่วัดอื่นๆโดยใกล้เคียง

การลอยจะกำหนดเวลาลอยพร้อมๆกัน อย่างเช่น นัดลอยเวลา 19.30 น. วัดทางต้นน้ำ(อาทิเช่น วัดมะขาม) จะลอยพร้อมๆกันลงมา พอมาถึง วัดม่วง(เหนือ) ทางวัดก็จะปล่อยกระทงให้ลอยพร้อมๆกัน ดึงงดงามยิ่งใหญ และนี่คือที่มาของคำว่า กระทงสาย ที่มีกระทงลอยเป็นเส้นสายสวยงาม โดยการนำเสนอในที่ประชุมชมรม อยุธยา...โพธาราม กลางปีพ.ศ.2552 เพื่อจะวางแผนฟื้นฟูพิธีเป็นลอยกระทงของวัดไทรอารีรักษ์ ให้กลับมาเป็นที่รู้จักผู้คนทั่วไป นายปรีชา พระเวก(เอก) รองประธานชมรมฯ ได้เสนอว่าน่าจะได้นำการลอยกระทงสายของวัดม่วง(เหนือ)มาใช้ เพราะ วัดไทรอารีรักษ์ ก็เป็นหนึ่งในวัดมอญ และตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองโพธาราม น่าจะทำให้ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมอันงดงามนี้ ได้รับการเผยแพร่ให้เป็นที่รู้จักในสังคมภายนอก

จันทร์ที่ 2 พฤศจิกายน 2552 วันลอยกระทง ทางชมรม อยุธยา...โพธาราม ได้ร่วมกับทางวัดไทรอารีรักษ์ ในการจัดงานวันลอยกระทง โดยอิงรูปแบบประเพณีเก่าที่ วัดไทรอารีรักษ์ มีอยู่และได้คิดสร้างสรรค์ต่อยอดให้ดูงดงามโดดเด่นยิ่งขึ้น โดยนำ กระทงสาย (ลอยถาด)มาใช้ที่วัดไทรอารีรักษ์ เป็นปีแรกด้วย แต่ได้รับปรังการลอย โดยไม่ได้นัดลอยพร้อมๆกัน เพียงว่าผู้ใดมาถึง จะลอยเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ด้วยมีคนมาจำนวนมาก ก็ทำให้กระทงลอยเป็นเส้นสายงดงาม เจกเช่นชื่อที่เรียกขานมาคือ กระทงสาย และแต่เดิมชาวบ้านแถบบ้านโป่งจะเรียกเพียงแค่ว่า กระทงสาย เท่านั้น แต่เมื่อนำมาใช้ปฏิบัติที่โพธาราม ชาวบ้านเห็นว่าแปลก เพราะลอยด้วยถาด จึงมักจะเติมสร้อยการลอยกระทงแบบนี้ว่า กระทงสาย(ลอยถาด)

จุดประทีปรอบโบสถ์

เป็นคติความเชื่อของชาวมอญ เพื่อบูชาพระพุทธรูปที่ประดิษฐานอยู่ในโบสถ์ เพื่อความสว่างไสว รุ่งโรจน์ของชีวิต แต่เดิมคงมีการจุดประทีปในรูปแบบของมอญอย่างใดอย่างหนึ่ง ต่อมาได้สืบลายมาเป็น การจุดประทีปอย่างที่เราเห็นคือนำสายสวรรค์ หรือ เส้นใยผ้าขุมน้ำมัน ซึ่งทางวัดจะเตรียมไว้พร้อมใส่ในภาชนะ ชาวบ้านจะนำไปที่โบสถ์ บริเวณด้านในกำแพงแก้ว ซึ่งจะมีแผ่นไม้กระดาน ตีวางเป็นแนวไว้ระดับเอวรอบโบสถ์ บนไม้กระดานจะตั้งภาชนะรองรับไว้เป็นระยะๆ คู่กับตะเกียงน้ำมัน ผู้จุดจะหยิบสายสวรรค์ไปจุดที่ตะเกียงแล้ววางลงที่ภาชนะรองรับ จะเห็นเป็นแนวงดงาม ประเพณีนี้ทำสืบทอดมานานนับร้อยปีแล้ว เมื่อราว 40 ปีที่แล้วที่ผู้เขียนพอจำความได้ จะมีบางสิ่งบางอย่างแตกต่างไปจากปัจจุบันคือ 1. ภาชนะใส่สายสวรรค์จะเป็นกระทงใบตอง ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนมาใช้ถ้วยพลาสติกขาว ซึ่งดูไม่งามและไม่เหมาะสม ในปี พ.ศ.2553 นี้ ทางชมรมฯ ได้เปลี่ยนให้ใช้เป็น ถ้วยดินเผาดิบของราชบุรี แทน 2. ภาชนะที่ตั้งรอบอุโบสถ ที่ใส่สายสวรรค์ตอนจุดไฟนั้น เดิมใช้กระป๋องนม ซึ่งมีขนาดเล็กมากจนสายสวรรค์มักจะลั่นออก ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นใช้จานสังกะสีแทน ในปีพ.ศ. 2553 ทางชมรมฯ ได้เปลี่ยนเป็นจานดินเผาดิบของราชบุรีแทน 3. เดิมจะตั้งภาชนะจุดประทีปไว้บนกำแพงแก้ว ต่อมาเมื่อกำแพงแก้วถูกก่อสร้างขึ้น ทางวัดได้ตีไม้กระดานขึ้นรอบโบสถ์เพื่อใช้ตั้งภาชนะจุดประทีป ซึ่งคงเปลี่ยนแปลงมาได้ราว 30 กว่าปีแล้ว

ตามประทีป บูชารอยพระพุทธบาท ในวิหาร

เพื่อบูชารอยพระพุทธบาทใต้ถ้ำงหินในวิหาร ในปีพ.ศ. 2552 ทาง ชมรม อยุธยา...โพธาราม ได้เห็นว่าชาวมอญ-พม่า เวลาจะบูชาศาสนสถานต่างๆ ก็จะใช้วิธี ตามประทีป ด้วย เครื่องดินเผา ซึ่งคิดนี้คงส่งต่อมาถึงล้านนา ที่มีประเพณี ตามประทีป ด้วย ผาง (จานดินเผาขนาดเล็ก) เมื่อ วัดไทรอารีรักษ์ เป็นหนึ่งใน วัดมอญ และมีประเพณี จุดประทีปรอบโบสถ์ อยู่ก่อนแล้ว น่าจะริเริ่มนำประเพณีแบบมอญนี้มาปฏิบัติที่วัดไทรอารีรักษ์ โดยอิงคติ การบูชารอยพระพุทธบาทใต้ถ้ำงหินในวิหาร เพื่อเป็นสิริมงคล เสริมส่งโคชะตา ให้สว่างไสวงดงาม เจกเช่นประทีปในยามค่ำคืน และด้วยทางพื้นเพเขต โพธาราม-ราชบุรี มีเครื่องดินเผา หลากหลายรูปแบบ ทั้งงานแบบทางเหนือที่เรียกว่า ผาง ก็

มี หรือรูปทรงเป็น โถงดินเผาขนาดเล็ก สามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดอัตลักษณ์เฉพาะของโพธาราม ทั้งยังเป็นการส่งเสริมอาชีพและพัฒนาศิลปะการปั้นโถงขนาดย่อมขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย ปัจจุบันทางชมรมอย่าลืม...โพธาราม จึงได้ริเริ่ม นำเครื่องดินเผาสอง-สามแบบ มาใช้ในการตามประทีปบูชารอยพระพุทบาท โดยเฉพาะ โถงดินเผาขนาดเล็ก ซึ่งจะทำให้ วัดไทรอารีรักษ์ ในยามค่ำคืนวันเพ็ญ จะงดงามหาที่ไหนเหมือน

Cr.ข้อมูลจาก : http://www.photharam.go.th/index.php?op=gallerycontent_detail&gallerycontent_id=1992
เข้าถึงเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2559